

ЗЕЦ И МЕДВЕДИЦА

Чудне зечје навике

НАПИСАО
ЏУЛИЈАН ГОФ

ИЛУСТРОВАО
ЏИМ ФИЛД

Превела
Ирина Маркић

■ Laguna ■

Наслов оригинала
Julian Gough and Jim Field
RABBIT & BEAR – RABBIT'S BAD HABBITS

Text copyright © Julian Gough 2016
Illustrations copyright © Jim Field 2016
First published in Great Britain in 2016
by Hodder Children's Books
The rights of Julian Gough and Jim Field to be identified as the Author and
Illustrator of the Work have been asserted by them in accordance with the
Copyright, Designs and Patents Act 1988.

All rights reserved. Apart from any use permitted under UK copyright law, this publication may only be reproduced, stored or transmitted, in any form, or by any means with prior permission in writing from the publishers or in the case of reprographic production in accordance with the terms of licences issued by the Copyright Licensing Agency and may not be otherwise circulated in any form of binding or cover other than that in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

All characters in this publication are fictitious and any resemblance to real persons, living or dead, is purely coincidental.

Translation copyright © 2023 за српско издање, ЛАГУНА

У знак сећања
на увек насмејану Џули Кросби.

Ц. Ф.

За моју ћерку Софи која ми је неизмерно помогла да причу напишем и преправим је безброј пута. Смејала се када је било духовито, мрштила кад је неуспело, и у једном тренутку (док сам јој читао финалну верзију), бризнула је у плач.

„Зашто плачеш?“, забринуто сам је упитао.

„Избацио си моју омиљену реченицу!“, рекла ми је кроз сузе.

Била је у праву. Зато сам је и вратио. (Ту реченицу изговорио је Вук: „Смучила ми се брза храна која трчи брзином од шездесет километара на час.“)

Она је заправо најпосвећенији и најстраственији уредник којег сам икада имао.

Хвала ти, Софи.“

Ц. Г.

СЕСТРИНСКЕ ПЛАНИНЕ

ЛИТИЦА ЗА
ХИЉАДЕ ПТИЧИЦА

МЕДВЕДИЧИНА
ПЕЋИНА

ЗЕЧЈА
ЈАМА

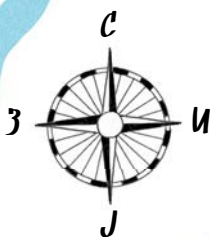
ШИНОВСКО
ИГРАЛИШТЕ
У ПЕСКУ

ЦВЕТНА
ПОЉАНА

ГРОМОВИТЕ ПЛАНИНЕ

ОВУДА ДО
ЧУДОВИШТА
(ЗМАЈСКИХ,
МОЃНИХ,
ЉУДСКИХ!)

СЛАП
ДИВЉИХ
ТУПСОНА

ВУЧЈА
ШУМА

ОСТРВО
ВЕЛИКИХ
БОРОВА

КАМЕНИТА
ПЛАЖА

ЈЕЗЕРО
ДУГОЊА

ОСТРВЦЕ

ОСТРВО
СИЃУШНЕ
МАХОВИНЕ
(КАМЕНЧИНА)

ЖАБЉА
КЛОЊА

ОВУДА КА
ОКЕАНУ

Крадљивац је шмугнуо из
пећине Медведици испред носа.
Медведица се брецнула.
„Моја тегла меда! Мој лосос и
сласне безножне ларве!“, завапи
Медведица. „Нестали су!“

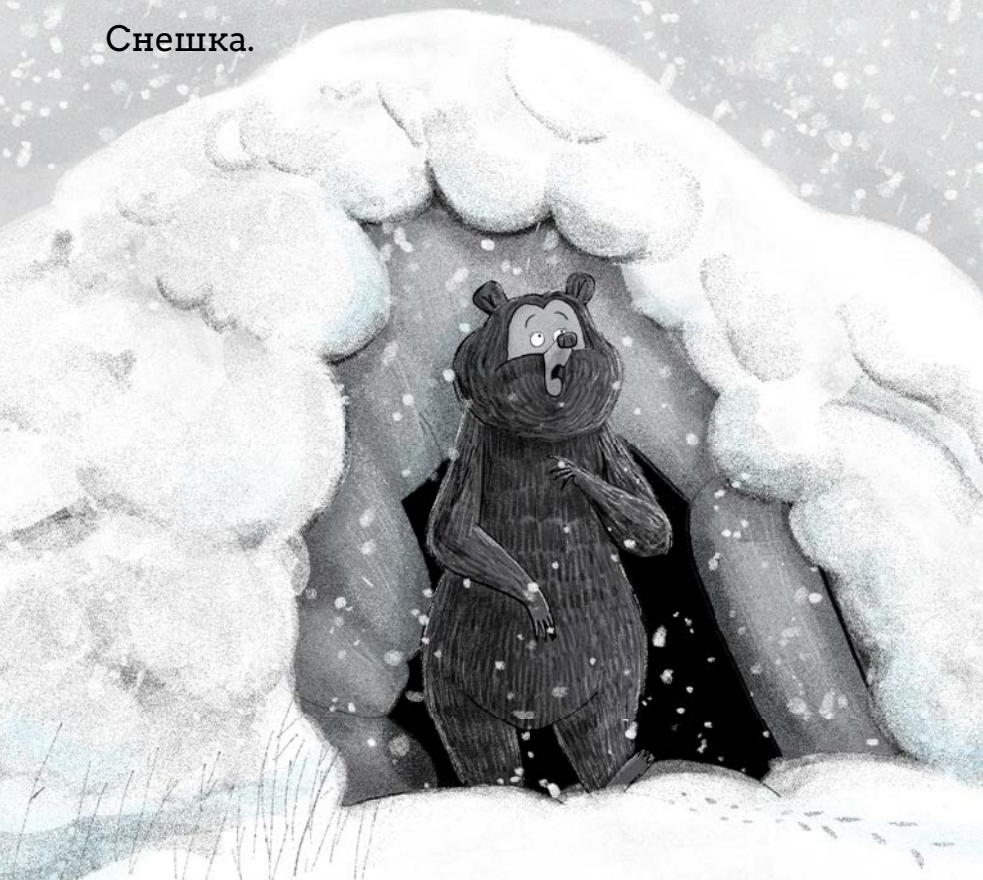

Напољу је беснела снежна мећава,
међутим, од крадљивца и украденог плена
– ни трага ни гласа.

Снежна мећава?, замисли се
Медведица.

СНЕЖНА МЕЋАВА?!? Пролеће још није
стигло...

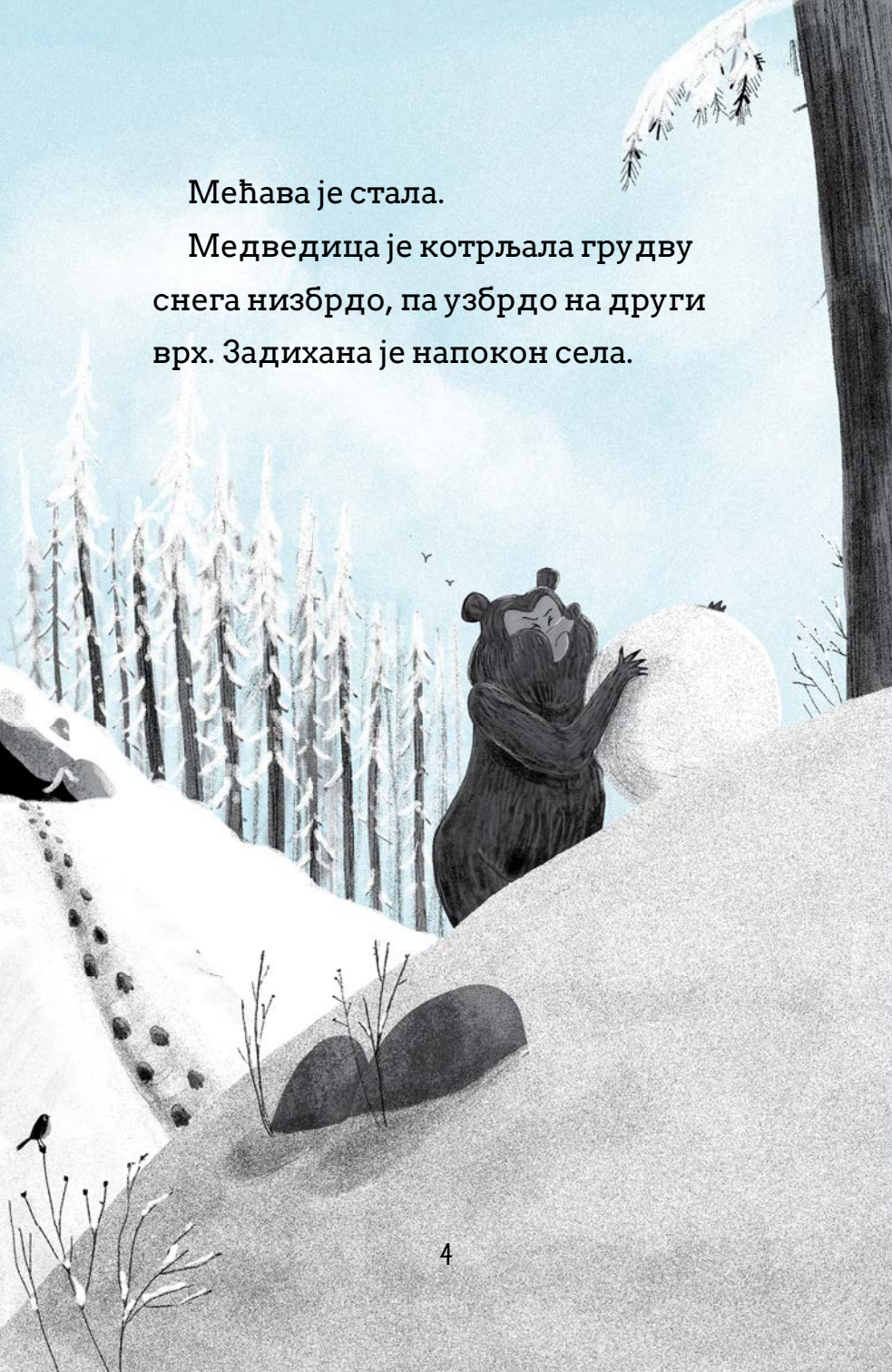
Прерано сам се пробудила! Шта је ту
је. Ионако сам одувек хтела да направим
Снешка.

Мећава је стала.
Медведица је котрљала грудву
снега низбрдо, па узбрдо на други
врх. Задихана је напокон села.

„Прави смак света ако мене
питаш!“, зачуо се мрзовољан глас.

Медведица се осврнула око
себе. „Ма какви“, рече суздржано.

„Данас је леп, сунчан
дан!“

„Бесмислица!“, опет се
из подземља зачуо глас.

„Сунце је пресушило!“

Уџс, помисли Медведица.
Гурнула је грудву снега
постранце и открила зечју
јаму.

Зец искочи. Зурио је у
Медведицу. Зурио је у
џиновску грудву.

„Само глуперда грудву котрља УЗ
брдо...“, дубокоумно ће Зец.

„Зашто?“, упита Медведица.

„Због гравитације.“

„Шта је гравитација?“, упита Медведица.

Настави Зеџ да мудрује: „Гравитација је мистериозна сила која СВЕ привлачи.“

„Аха!“, климнула је главом
Медведица.

„Као што је пријатељство.“

„Не!“, узврати Зец.

„Љубав?“, рече
Медведица.

„Не и не!!“,
упорно ће Зец.

„Хммм... Као што је
глад?“, опет ће Медведица
коју је морила друга
мистериозна сила звана
прескочен доручак.

„Не, не и не!!!“, љутито дрекну Зец
и из све снаге звизну Медведичину
циновску снежну грудву. Грудва је била
све већа и већа, док се котрљала
све брже и све даље. Убрзо
се нашла насред залеђеног
језера док лед није попуцао и
прогутао Медведичину грудву...

... уз гласно...

БУТЬ!

Медведица
је забезекнуто
бленула.
„Ето видиш!“,
победоносно ће
Зец. „Гравитација ће
ти помоћи јер ЖЕЛИ да
грудву гураш НИЗ брдо.
Али гравитација ће се
постарати да те заустави
јер НЕ ЖЕЛИ да грудву
гураш УЗ брдо. Зато само
глуперда гравитацију вуче
за реп“, одрешито ће Зец.

Медведица напoкoн ућута,
уздахну и узe да прави другу
грудву. „Вала свашта знаш o
гравитацији“, рече.

„Ја сам стручњак за гравитацију“, рече Зец.
„Мом деди умало није дошла главе. А сад бих те лепо замолио...“ „Само изволи“, рече Медведица.

Зец јој је дао знак главом.
„Бриши одавде“, додаде.
„И носи своју лавину са собом.“

„Лавина? Шта је сад па то?“, опрезно ће Медведица.

„Лавина је“, започе Зец показујући на Медведичину грудву, „муњевито брза дивовска снежна маса. Мог деду је затрпала. Док је чекао да га ископају, морао је да поједе сопствену ногу да би преживео.“

„Зар је могуће?“, зачуди се Медведица. „Мора да је годинама био затрпан.“

„Е па, није“, рече Зец.
„Отприлике десет минута.
Али је умирао од глади. Сви у мојој породици су ВЕОМА, ВЕОМА гладни.“

